

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2011. szeptember hó 8. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

ítéletet:

A csoportosan elkövetett rablás büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 18.Bf.104/2011/5. számú 2011. évi április hó 12. napján kihirdetett ítélet megváltoztatja akként, hogy III. r. vádlott büntetésének végrehajtási fokozata fegyház.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottak által a másodfokú bíróság határozatának kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésekre.

A harmadfokú eljárásban 7.500 (Hétezer-ötszáz) Ft I. r. és 6.000 (Hatezer) Ft III. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság I. r., II. r. és III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett rablás büntetében (Btk.321.§ (1), (3) bekezdés c) pont II. ford.) és I. r. vádlottat testi sértés büntetékének (Btk. 170.§ (1) (2) bek.) kísérletében is.

I. r. vádlottat, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 7 év 10 hónapi fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat 5 év 8 hónapi fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra, míg III. r. vádlottat 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

I. r. vádlott esetében a korábbi ügyében engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette, megállapította, hogy jelen ügyéből feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül mindhárom vádlott terhére súlyosítás érdekében fellebbezett, a III. r. vádlottal szemben büntetés-végrehajtási fokozatának fegyházban történő megállapításáért is.

I. r. vádlott is fellebbezéssel élt, melynek irányát nem jelölte meg, a védő felmentés érdekében fellebbezett.

II. r. vádlott ugyancsak fellebbezéssel élt, védője elsőként felmentésért, másodsorban enyhítés céljából jelentett be jogorvoslatot. III. r. vádlott és védője felmentésért fellebbeztek.

Az Hajdú-Bihar Megyei Főügyészség az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn, a vádlottak bűnösségének megállapítását a (Btk. 176.§ (2) bek. a) és d) pontjai) magánlaksértés büntetében is kérte, melyet társtettesként követtek el, továbbá II. r. és III. r. vádlottak bűnösségének kimondását bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében kísérletében (Btk. 170.§ (1), (2) bek.)

Egyebekben az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A másodfokú bíróság a vádlottak bűnösségét társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében (Btk. 176.§ (1), (2) bekezdés a) és d) pont (4) bek.) is megállapította és valamennyi vádlott fő- és mellékbüntetését 1-1 évvel súlyosította, II. és III. r. vádlottak büntetését halmazati büntetésként kiszabottnak tekintette. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Pontosította a bűnjelekről szóló rendelkezést, valamint rendelkezett a járulékos kérdésekről.

A másodfokú bíróság ítélete ellen I. r. vádlott és védője felmentésért, II. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg III. r. vádlott védője felmentésért jelentettek be jogorvoslatot. III. r. vádlott a másodfokú bíróság ítéletét tudomásul vette.

Másodfokú ügyészi nyilatkozat az iratoknál nem volt fellelhető.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.199/2011/1-I. számú átiratában kifejtett álláspontja szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor törvényes vád hiánya okán a II-III. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett súlyos testi sértés büntetében nem állapította meg, e körben téves jogkövetkeztetést vont le, továbbá III. r. vádlott esetében nincs olyan méltányolható indok, amely az eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozat alkalmazását indokolná.

Az ítéletábrla a védelmi jogorvoslatok okán a harmadfokú eljárás keretében a Be. 393.§ (1), (2) bekezdései szerinti nyilvános ülésen a Be. 387.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást felülbírált, tekintettel arra, hogy a Be. 386.§ (1) bekezdés b) pontja biztosítja a fellebbezés jogát.

A harmadfokú nyilvános ülésen a vádlottak és védők a jogorvoslatokat és annak irányát fenntartották, amely elsősorban arra irányult, hogy a rablás büntetést nem a vádlottak követték el.

I. r. vádlott a harmadfokú bírósághoz intézett írásbeli beadványában az ítélet hatályon kívül helyezését és új nyomozás elrendelését kérte, és tanúk beidőzését, akik tudják, hogy kik voltak az igazi elkövetők.

II. r. vádlott egészségi állapotára és családi kapcsolatainak helyreállítása érdekében szabaddá helyezését vagy enyhébb kényszerintézkedés alkalmazását kérte.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelen lévő képviselője az írásbeli átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

Az ítéletábra a felülbírálat során megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróságok a perrendi szabályok sérelme nélkül folytatták le a bizonyítási eljárást. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást helytállóan kis mértékben kiegészítette, illetve helyesbítette az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel.

A másodfokú bíróság határozatát az ítéletábra megalapozottnak találta, így a Be. 388.§ (1) bekezdése értelmében a harmadfokú ítélkezés alapjául elfogadta és irányadónak tekintette.

A vádlottaknak a bűncselekmény elkövetését tagadó védekezését az elsőfokú bíróság körültekintően vizsgálta összevetve a rendelkezésre álló bizonyítékokkal. Mérlegelési jogkörében eljárva a bizonyítékok értékelése során hibát nem vétett és indokolási kötelezettségét is teljesítette. Az ítéletábra e körben osztotta a másodfokú bíróság ítéletében megállapítottakat.

Törvényesen járt el a megyei bíróság, amikor a vádlottak bűnösségét további bűncselekményben, társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében is megállapította.

A bűnösség megállapításának feltételei fennálltak és helyes a cselekmény minősítése is.

A másodfokú bíróság a jogi indokolás körében is részletes, megalapozott álláspontját fejtette ki, amely további kiegészítést nem igényel.

Ugyancsak nem tévedett a megyei bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy törvényes vád hiányában II. r. és III. r. vádlottak terhére a testi sértés bűncselekményében bűnsegédi részvételüket nem látta megállapíthatónak. Jogi érvelését az ítéletábra osztotta.

A vádlottak felmentését célzó védelmi érvek a megalapozott tényállást, a bizonyítékok mérlegelését támadják, amely a Be. 388.§ (1) bekezdésére figyelemmel a harmadfokú eljárásban eredményre nem vezethetett és nem volt ok a hatályon kívül helyezésre sem.

A büntetés kiszabása során a vádlottak terhére rótt többletcselekmény okán a másodfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen egészítette ki és valamennyi vádlott fő- és mellékbüntetéseit súlyosította.

Az ítéletábra az enyhítésre irányuló jogorvoslatokat nem találta alaposnak. A kiszabott büntetések eltúlzottnak nem tekinthetők, helyes a belső arányuk is.

Nem osztotta azonban az ítéletábra a másodfokú bíróság álláspontját, miszerint nem látott alapot III. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának fegyházra történő súlyosítására.

A Btk. 45.§ (2) bekezdése alapján a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre - különösen az elkövető személyiségére és a bűncselekmény indítékára - tekintettel a törvényben előírtól eggyel szigorúbb vagy enyhébb végrehajtási fokozat határozható meg.

E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által nagy nyomatékkal értékelt büntetlen előéletre hivatkozott.

Az elkövetéskor 32 éves vádlott esetében önmagában a büntetlen előélet nem adhat okot az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására a gátlástalan, kitartó elkövetési móddal idős egyedülálló személy sérelmére elkövetett jelentős tárgyi súlyú és elszaporodott bűncselekmény miatt.

A töretlen bírói gyakorlat szerint is elsődlegesen a vádlott személyisége, esetleg megromlott egészségügyi állapota és a bűncselekmény indítéka, így pld. a sértett provokatív magatartása szolgálhatnak okot az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására (BH. 2000.évi 91., 2000. évi 45.sz. jogesetek), azonban ilyen okok és körülmények az eljárás során a III. r. vádlott javára nem kerültek feltárássra, ezért az ítélet tábla e vádlott szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát a Btk. 42.§ (2) bekezdés b.2. pontjára figyelemmel fegyházban állapította meg.

A Be. 354.§ (4) bekezdése alapján a végrehajtási fokozat fenti megváltoztatása nem ütközik a súlyosítási tilalomba (BH. 1985. évi 411.sz. jogeset).

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Be. 398.§ (1), (2) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 397.§-ára utalással helyben hagyta.

Az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 99.§ (1) bekezdése, míg a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján történt rendelkezés, figyelemmel a Be. 385.§-ában írtakra.

Debrecen, 2011. szeptember 8.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Háger Tamás sk. a tanács tagja

Záradék: A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 18.Bf.104/2011/5. számú ítélete az ítélet tábla jelen határozatában írtakkal 2011. szeptember 8. napján mindhárom vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2011. szeptember 8.

Dr. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke